

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Evangelicæ disciplinæ prima de re præsentis præcepta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

sumus vel umbram injuriæ, sed continuo ad arma proce-
rimus, ruimusq; in cœdes mutuas, & amentiam hanc atque
furorem (in disciplina Christiana contumeliam) generos-
tatem atque excellitatem animi vocamus.

Nimirum plerisque Christianorum imponit nequ-
quæ honoris umbra, & fucata ac fallax gloriæ species fasa-
nat oculos; ut jam non attendant ubi consistat vera gloria,
quàm manifestum sit in Domini nostri imitatione, & pro-
pinquo ad Deum morésq; divinos accessu ac similitudine,
sitam esse. Itaque quod olim alia de causa deplorabat
Chrysostomus: *Honoris servi facti sumus, DEO dimisso*:
popularésq; rumusculos, hominúmque de nobis opiniones,
(quod recte judicanti, insânia est manifestaria) ante salu-
tem ponimus.

Hom: 10.
Eph:

At, ó bone Jesu, quid hic obtememus excusationis,
ubi in conspectum tuum venerimus? aut quam à te ex-
pectabimus veniam, si adversus eos qui nos læserint, impla-
biles nos inexpiabilésq; præbemus? Nam si, secundum
Evangelium tuum, eadem Lege nobiscum ages, quam alij
ipso scripserimus: perijmus sanè, & ipso nostro præjudicio
prædammati, jam ante judicium tuum, responsum mortis
in nobis habemus.

§. 3.

Evangelica disciplina prima de re presenti præceptis.

Sed quando hoc loco, non de communibus Christianæ
vitæ officijs disputamus, verùm hominem perfectio-
nis studiosum, & Dominum suum propius imitari cupien-
tem, sanctioribus monitis instruimus: videamus pro-
tius, quibusnam præceptis ars ea constet, & quâ ratione ad
maioris animæ profectum excolenda, & ad usum ipsius
adhibenda videatur.

Disciplinam hanc omnem Magister cœlestis trinitatis
præ-

præceptionibus summatim complexus est Matthæi 5. capite. Quarum illa prima, ac caterarum tanquam basis est: *Diligite inimicos vestros*. Quam ad rem, ultra Præceptoris exemplum, multa sunt, quæ solertem Christi discipulum excitent. ut ecce:

Primò: Quòd ea diligendorum inimicorum professio, propria laus sit Evangelicæ disciplinæ: neq; aliâ re magis denotari atque discerni possit, simûsne re ipsâ, an ore tenuis & vocabulo tantùm Christiani. Nam ab infideli quid jam distabit Christi sectator, si amicos duntaxat & in se beneficos is diligat: cùm, ut admonet ibidem Salvator, etiam Ethnici id faciant; imò & brutæ animantes, quos sibi bene velle ac benefacere sentiant, etiam ipsæ redament, ipsâ id tradente, atque ita instituyente, naturâ?

Secundò: Quòd inimicorum dilectio præclaræ cujusdam atque heroicæ virtutis actus sit; eaq; propter res Deo cum primis accepta. Dum nimirum ipsius amore, comprimimus in nobis suffocamusq; blandam sanè atque humanæ menti altè instam vindictæ cupidinem, & infesta adversantium odia, quadam charitatis abundantia superamus. Ut enim præclare S. Augustinus: *Minus magnum est erga eum, esse benevolum, sive etiam beneficum, qui tibi nihil mali fecerit. Illud multò grandius, & magnificentissima bonitatis est; ut tuum quoque inimicum diligas, & ei qui tibi malum vult, & si potest facit, tu bonum semper velis, faciasq; cùm possis; illius memor exempli, qui in cruce pendens pro suis exorat persecutoribus, suosque admonuit dicens: Diligite inimicos vestros, &c.* Euchir. c. 77

Tertiò: Quòd ea, in nobis adversantes charitas, multò sincerior, purior, defæcator sit; eòq; certius indicium nostræ adversus DEUM veræ ac non simulatæ, solidæ & non adumbratæ, dilectionis.

Quippe in amicis diligendis, cùm aliæ plures occur-

9992

rant

rant & offerantur amandi causæ; facile usuvire potest, ut in eos non purè DEI respectu, sed vel ob naturalem conjunctionem sanguinis, vel propter morum animorumque consensionem, vel alijs denique humanis ducti rationibus amorem nostrum ac benevolentiam impendamus: ut talis benevolentia sinceritas non immeritò nobis plerumque respecta esse possit. At in inimicis, cum, excepta DEI digna; charitatis contemplatione, omnis alia cesset diligendi ratio; fit, ut illis impensus amor, purior, certior, DIGNIOR, eidemque proinde acceptior ac jucundior, sit. Licet eò etiam vehementius: quòd vel hinc in primis æstimare liceat, quanta vis sit nostræ adversus eum charitatis, & quam animosa & acris sit nostra dilectio; ut quæ instar ignis ingentis, non proximos tantum complectatur ac corripiat, sed ad eos etiam, qui studijs ac voluntatibus longè à nobis distident, pertineat atque pervadat.

Postremò: quæ magis intima est, & hujus loci propria ratio: si, ut habent prima disciplinæ crucis elementa, oportet nos afflictiones omnes & injurias, undecunque offerantur, velut DEI dona, & pretiosa Crucifixi xenia suscipere atque exosculari; consequens est, ut ad eos quoque nostræ se protendat benevolentia, quorum ea nobis ministerio proveniunt: nihil sanè attendentibus nobis, quam illi mente aut studio nos exerceant; sed illud unicè contemplantibus, cujus ipsi manus instrumenta sint, aut quo modo in nos affectus sit, qui his ministris, tametsi nescientibus aut aliorum spectantibus, ad gloriam suam & nostrum profectum, sapientissimè atque amantissimè utatur.

Jerem. 25. 27
43.

Ezech. 29.

Isai. 45.

Ita enim DEUS Opt: Max: ore Jeremiæ Nabuchodonozorem non semel servum suum appellat; quòd (ut magis explicat Ezechiel) in urbibus varijs expugnandis castigandisq; populis, suæ (quamvis nescius) providentiæ servituti. Et alibi ait similiter, sese Cyri Regis, ignorantis licet. *ap. preterea*

prehendisse dexteram, ut eam scilicet ad sua destinata uteretur, veluti suorum consiliorum administrā. Quare quod de illo sene in vitis Patrum legimus, qui ejus manum, a quo L. 7. c. 3. variè vexatus fuerat, osculis impertiebat moriens; quod eam diceret, plurimum sibi causam bonorum, & cœlestis aditus aperiendi administram fuisse: id haftenus liceat in usum nostrum deducere, ut & ipsos adversarios nostros, quasi pretiosorum DEI munerum bajulos, gratiā ac benivolentiā complectendos putemus, & tanquam ipsam DEI nos exercentis atque erudientis manum, in ipsis agnoscere, & cum veneratione exosculari discamus.

Eodem pertinet, quod de Viro DEI Stephano Abbate refert B. Gregorius: *Virtus patientia* (inquit) *in eo vehementer exereverat, ita ut eum sibi amicum crederet, qui sibi molestia aliquid irrogasset. Reddebat contumelijs gratias. Omnes suos adversarios nihil aliud quam adjutores estimabat.* Cui etiam affine est, quod de semetipso fertur sub mortem testatus F. Bernardus de Quintavalle, S. Francisci filius primogenitus: se nimirum fratrem, post acceptam ab eo injuriā, amplius quam antea dilexisse. Hom: 35. in Evang: Reading. A. 1241. n. 7.

§. 4.

Alterum ac tertium eandem in rem Christi præceptum.

Altera huc pertinens, atque ex jam dictis consequens, Magistri nostri præceptio est: *Benefacite hijs qui oderunt vos.* Si enim, quod ait idem S. Gregorius: *Probatio dilectionis, exhibitio est operis:* affirmanda est benefactis nobis adversantium dilectio; ne legitimā hanc probatione destituta, charitatis duntaxat umbra, & simulacrum rei vacuum, non res ipsa & veritas, esse videatur.

Atque ut ad eam virtutis absolutissimæ perfectionem nos provocet Magister noster, Patris nostri cœlestis offert exemplum; qui magnificentissimā bonitate, solaris lucis ben-